

Arrest

nr. 95 776 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BEGTAS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Joodse origine te zijn. U was woonachtig in Novorossisk. U verklaart helderziende te zijn.

U verliet de Russische Federatie in 1998.

U verklaarde dat u reeds ten tijde van het communisme vervolgd werd door de autoriteiten. Dit omdat u enerzijds schrijver was van verboden (samizdat) literatuur en anderzijds omdat u lid was van een ondergrondse joods-protestantse kerk.

Wat uw schrijverschap betreft verklaarde u dat u in bronartikels van de KGB geheime codes stak bestemd voor het Russisch verzet. U dateerde uw schrijverschap van de jaren '60 tot de jaren '80.

Wat uw lidmaatschap van de ondergrondse kerk betreft verklaarde u dat deze verboden was omdat mensen enkel moesten geloven in de KGB en niet in God.

Omwille van deze activiteiten en uw origine werd u meermaals opgepakt, soms door de politie soms door een medisch team, en verbleef u de helft van uw leven in psychiatrische instellingen, concentratiekampen en uitroeiingskampen. Tijdens al deze interneringen werden inspuitingen (parafine, botox) gedaan om uw lichaam te beperken of te controleren.

U verklaarde dat uw ouders topwetenschappers waren en eveneens actief waren voor het verzet. Zo verrichtten zij spionage en richtten zij safehouses op voor dissidenten. Vanwege hun positie werden zij enkel subtiel vervolgd.

Over uw eigen vervolging verklaarde u dat u reeds op zesjarige leeftijd in een kliniek werd gestopt omdat u vrij rebels was en omdat men u van uw ouders wou isoleren. U had toen een ontsteking aan de longen.

Een ander voorbeeld van uw vervolging was toen men tijdens uw legerdienst een homoseksueel van u trachtte te maken omdat u weigerde voor de KGB te werken.

Nadat dit mislukt was, slaagde de KGB erin uw lust naar vrouwen aan te wakkeren. Het leidde ertoe dat u samen met enkele andere personen werd veroordeeld voor groepsverkrachting. U verklaarde dat het om een showproces ging. De vrouw die zou verkracht zijn was een agente van de KGB. U werd veroordeeld tot zes jaar gevangenis (1979-1985). Omdat u zich voordeed als een geesteszieke werd u naar de psychiatrie gebracht.

Vooraleer u werd geïnterneerd werd u naar de KGB gebracht waar u een jonge vrouw ontmoette. Aangezien u helderziende bent, wist u dat u het uw dochter was, die u voor het laatst had gezien toen zij nog een baby was. Zij werd echter niet als uw dochter voorgesteld. U verklaarde dat zij was opgeleid om u uit te buiten en te chanteren. Zij kwam u spreken over de erfenis omdat men ervan uitging dat u de gevangenschap niet zou overleven.

Na uw internering ontsnapte u uit de psychiatrische instelling, u werd echter opnieuw opgepakt en belandde hierna in een concentratiekamp. U verklaarde dat de overige personen die betrokken waren bij de groepsverkrachting werden vermoord. In 1985 werd u uit het concentratiekamp gezet. U werd nadien gedurende vijf jaar -met intervallen- naar een liquidatiekliniek gestuurd. De laatste acht jaar voor uw vertrek werd u niet meer geïnterneerd.

In 1998 vluchtte u naar Duitsland. Bij uw aankomst daar werd u opgewacht door de KGB. U vroeg in Duitsland asiel aan maar zette hierbij uw ware motieven niet uiteen vanwege de aanwezigheid van de KGB.

Na een kort verblijf in Duitsland kwam u in Frankrijk terecht. Ook daar vroeg u asiel aan, ook daar werd u opgewacht door de KGB. U gaf er wel de echte redenen van uw vlucht te kennen. Uw asielaanvraag werd afgewezen en u vertrok hierna naar Spanje. U vroeg er eveneens asiel aan maar werd teruggestuurd naar Frankrijk. U verbleef uiteindelijk van 2000 tot 2012 in Frankrijk. U verkreeg er geen verblijfsdocumenten. Uw eigen documenten werden afgenomen door de Franse autoriteiten. Uw internationaal paspoort, waarmee u naar Duitsland was gereisd, vernietigde u zelf omdat de KGB u trachtte uit te huwelijken en te russificeren.

Vanwege de problemen in Frankrijk trok u op 22/02/2012 naar België. Op 28/02/2012 vroeg u hier asiel aan.

U verklaarde dat u naar België was gekomen om uw zaak voor de Europese instellingen te bepleiten. U verklaarde dat u een tussenpersoon bent tussen Frankrijk en het Russische verzet. Het verzet liet u weten dat indien Europa niets zou ondernemen tegen de vervolgingen in Rusland zij een nucleaire aanval op Europa zou uitvoeren.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaarde vervolging gebaseerd is op de situatie ten tijde van de Sovjetunie. Deze periode werd daarbij gekenmerkt door zware censuur en door de gedwongen secularisering van de maatschappij, beiden oorzaak van uw vervolging.

U verklaarde met name dat u van de jaren '60 tot de jaren '80 een dissident schrijver was en behoorde tot de samizdat. Onder samizdat wordt daarbij verstaan de clandestiene uitgave van verboden literatuur met gebruik van eigen middelen. De term is eigen aan de periode onder het communisme.

U verklaarde daarnaast dat u tevens werd vervolgd omwille van uw lidmaatschap tot een ondergrondse joods-protestantse kerk. U beweerde dat de mensen niet mochten geloven in God maar hun heil moesten zoeken bij de autoriteiten. Ook dit is typerend voor het Sovjetbewind dat het atheïsme oplegde en dat trouw aan de Staat/Partij propageerde.

De val van de Sovjetunie in 1991 bracht echter een eind aan deze situatie, en aldus aan de grondslag van uw vervolging.

Zo blijkt uit informatie die door het Commissariaat-generaal aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat dat de huidige Russische grondwet vrijheid van religie voorziet en dat de autoriteiten deze vrijheid in de praktijk in het algemeen respecteren. Het Jodendom wordt daarbij beschouwd als een van de vier zogenaamde "traditionele" godsdiensten en geniet in die zin een aantal privileges.

In het verlengde hiervan blijkt uit deze informatie evenmin dat Joden in de Russische Federatie systematisch en op grote schaal door de autoriteiten worden vervolgd, zoals u zelf liet uitschijnen.

U verklaarde wat dit betreft dat u naar Europa was gekomen om te vertellen wat men de Joden in Rusland aandoet. U gebruikte tijdens uw betogen de termen concentratie- en uitroeiingskampen en sprak van een uitroeiing zoals onder de nazi's (vragenlijst CGVS p.3, handgeschreven verklaring p.4). Hoewel uit de toegevoegde informatie blijkt dat er in de Russische Federatie in de afgelopen jaren gevallen waren van antisemitisme blijkt uit niets dat Joden in Rusland behoren tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van vervolging of onmenselijke en vernederende behandelingen. Deze feiten (vandalisme, antisemitische publicaties en de moord op enkele joden) werden in hoofdzaak gepleegd door leden van extreem-rechtse organisaties en werden veroordeeld door de autoriteiten.

Tot slot is niet aangetoond dat u in de jaren '60-'80 een dissident schrijver was en dat u, indien u dit zou zijn geweest, omwille hiervan heden nog vervolgd zou worden. Zoals hierboven aangegeven is de samizdat specifiek verbonden aan de periode onder het communisme. Daar komt bij dat vele dissidente schrijvers na de val van de Sovjetunie werden gerehabiliteerd.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw handgeschreven verklaring alsook uw klacht gericht aan de Europese Ombudsman werden door uzelf opgesteld en zijn in die zin dan ook geen objectief bewijs.

Het document ter staving van uw visumaanvraag voor Honduras levert tot slot geen bewijs van de problemen die u zou hebben gekend."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 oktober 2012 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Waar de commissaris-generaal volgens verzoeker van oordeel is dat er actueel in Rusland geen situatie is van vervolging omwille van politieke redenen, stelt verzoeker dat het "algemeen en internationaal geweten (is) dat het regime in Rusland onder het beleid van president Poetin geen echte democratie is". Hij vindt het verder "ook algemeen en internationaal geweten dat de Russische geheime diensten, ondanks de val van de Sovjet-Unie, nog steeds zeer actief zijn en Rusland voortdurend de mensenrechten schendt"; volgens verzoeker heeft ook de Europese Unie "al meerdere malen haar ongerustheid geuit over de moorden op journalisten en mensenrechtenactivisten in Rusland".

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en is van mening dat de commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming "zonder verdere motivering", terwijl hij "vroeg of laat door de Russische autoriteiten (zal) worden aangehouden gelet op het feit dat hij kritiek heeft geuit en nog steeds uit tegen de Russische autoriteiten op de Russische maatschappij".

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt "met de psychologische toestand van verzoeker" en hij hekelt het feit dat hij niet aan een psychiatrisch onderzoek werd onderworpen.

Volgens verzoeker is het "algemeen en internationaal geweten" dat de KGB medeverantwoordelijk is geweest voor staatsterreur tegen dissidente schrijvers, joodse intellectuelen, geleerden en andersdenkenden en anti-stalinistische marxisten.

Hij acht het "zeer duidelijk dat verzoeker het slachtoffer is geweest van deze praktijken" en wijst erop dat hij voor lange tijd werd opgesloten in een psychiatrische instelling, waar hij "op een zeer onmenselijke manier behandeld" werd, waardoor hij "veel medische en psychische klachten" heeft.

Verzoeker erkent dat zijn verklaringen vaak onduidelijk en onsamenhangend waren omwille van zijn zware psychologische problemen, wat volgens hem echter niet betekent “*dat zijn verklaringen onjuist of gelogen zijn*”.

Hij wijst erop dat de commissaris-generaal in het gehoorverslag vermeldt: “*Daarnaast werd reeds bij aanvang vastgesteld dat AZ aan zware psychische problemen lijdt – zijn verklaringen zijn daardoor vaak onnavolgbaar*”.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij, ondanks deze vaststelling, niet heeft besloten om hem te onderwerpen aan een psychiatrisch onderzoek; hij legt vervolgens de procedure bij “*NIAK-dossiers*” uit.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen “*en de verplichting opleggen om verzoeker aan het psychiatrisch onderzoek te onderwerpen binnen het CGVS*”.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn bestreden beslissing dat de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging gebaseerd is op de situatie ten tijde van de Sovjetunie, dat er heden ten dage wel degelijk godsdienstvrijheid is in de Russische Federatie en dat Joden niet louter omwille van hun religie op grote schaal door de autoriteiten worden vervolgd.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het “*algemeen en internationaal geweten (is) dat het regime in Rusland onder het beleid van president Poetin geen echte democratie is*” en dat het “*ook algemeen en internationaal geweten (is) dat de Russische geheime diensten, ondanks de val van de Sovjet-Unie, nog steeds zeer actief zijn en Rusland voortdurend de mensenrechten schenden*”. Volgens verzoeker heeft ook de Europese Unie “*al meerdere malen haar ongerustheid geuit over de moorden op journalisten en mensenrechtenactivisten in Rusland*”.

Deze beweringen die verzoeker nalaat te staven, kunnen de vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerleggen; een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Rusland is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem

betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De Raad stelt dan ook vast dat uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat er niet langer sprake is van een opgelegd atheïsme in de Russische Federatie, maar dat de huidige Russische grondwet vrijheid van religie voorziet en dat de autoriteiten in de praktijk de vrijheid van religie in het algemeen respecteren. Uit deze informatie blijkt bovendien niet dat Joden in de Russische Federatie systematisch en op grote schaal door de autoriteiten worden vervolgd, zoals verzoeker tijdens zijn verhoorverslag beweert.

Verzoeker is in zijn verzoekschrift verder van mening dat de commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming *“zonder verdere motivering”*, terwijl hij *“vroeg of laat door de Russische autoriteiten (zal) worden aangehouden gelet op het feit dat hij kritiek heeft geuit en nog steeds uit tegen de Russische autoriteiten op de Russische maatschappij”*.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt *“met de psychologische toestand van verzoeker”* en duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij niet aan een psychiatrisch onderzoek werd onderworpen.

Hij erkent dat zijn verklaringen vaak onduidelijk en onsamenhangend waren omwille van zijn zware psychologische problemen, wat volgens hem echter niet betekent *“dat zijn verklaringen onjuist of gelogen zijn”* en wijst erop dat de commissaris-generaal in het verhoorverslag vermeldt: *“Daarnaast werd reeds bij aanvang vastgesteld dat AZ aan zware psychische problemen lijdt – zijn verklaringen zijn daardoor vaak onnavolgbaar”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de psychische problemen van verzoeker in de bestreden beslissing niet worden ontkend; bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing melding gemaakt van het feit dat verzoeker ongeloofwaardige of onwaarschijnlijke verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoeker maakt met zijn loutere beweringen en het herhalen van zijn feitenrelaas dan ook niet aannemelijk dat de door hem voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

De Raad herhaalt dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij mogelijk een vrees kende ten tijde van het Sovjetregime omwille van zijn dissidente geschriften en omwille van zijn behoren tot een joods-protestantse kerk, maar de Raad stelt tevens vast dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat hij na het uiteenvallen van de Sovjetunie en na het ontstaan van de Russische Federatie, nog gelijkaardige problemen zou hebben ondervonden met de autoriteiten aldaar.

Op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen blijkt dat hij na 1991, met het uiteenvallen van de Sovjetunie, geen problemen meer heeft gekend met de Russische autoriteiten en dat de redenen die verzoeker aanhaalt voor een mogelijke vervolging door de autoriteiten niet langer bestaan, gelet op de wijziging van regime in de Russische Federatie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat erop basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf

aangevoerd tijdens zijn verhoor op 5 juli 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE